OSVOJEN JE PIZ BOE

Description

PRVI DAN

Kažu za Piz Boe da je najlakše dohvatljiv tritisu?njak u Dolomitima. Vjerojatno i jest. Ve?i su nam neprijatelji bili vru?ina i neispavanost nego sam uspon, zaklju?ili smo gotovo jednoglasno. Dobro, nekima ni to nije bio problem. Dobar se dio, od 48 koliko nas se iz Rijeke u 3 ujutro zaputilo put prijevoja Pordoi žalio na glavobolju podno vršnog cilja našega putovanja na 3152 metra. Ali, rijetki su odustali od uspona – jer ve?ini to je bilo prvo prelaženje granice od 3000 metara, kad ve? možeš re?i da si osjetno bliže – nebu.

default watermark

Kad s prijevoja Pordoi pogledaš prema koridoru na vrhu kojega se nalazi rifugio Forcella Pordoi prva ti je pomisao – ja tamo gore? Mai! Ali onda noga pred nogu, pa još kad uskladiš ritam disanja s ritmom lijeve i desne noge – stvar krene. Opet sa za?elja dovikuju da je ?elo krenulo prebrzo… Možda je, možda i nije, ali za?elju se uvijek ?ini da ?elo hoda brže od onoga što bi, za njih nna za?elju, bilo fer. Tu brigu ne beru oni “cekavci” koji su do 2846 metara visokog koridora krenuli “gondolom”. Mi “prašinari” što brojimo kamenje na nekom ?udnom siparu, tješimo se da ?e nas barem uslikati odozgo.

Hodaš dok te ne stisne, dok ne ponestane daha. Onda staneš. Što bi drugo…Pa kratka rekuperacija i onda opet – ponovo isto. I tako hodaš, staneš, dišeš ili barem pokušavaš (nema drugoga izbora) ali ipak, polako napredujemo… najteže je nama koji slikavamo i snimamo – svaka fotka ili klip zna?i gubitak ritma, a ritam je pri usponu – zakon. Grupa A je s puno ritma ve? oko 12:00 bila kod “prolaznog cilja” – na terasi Forcele Pordoi. Krenuli smo oko 10:00 – dobro vrijeme za neispavane penja?e. Grupa B – e mi ?emo se još malo zadihavati dok stignemo do njih – kasnit ?emo od dvadesetak minuta do pola sata. Kako tko. Ali, na kraju skupit ?emo se svi – malo prigristi, neki i kavu popiti i još ponešto. Imaju ovdje i prasca pa ?e to neki iskoristiti za svinjogojski “foto sejšn” kako se to hrvatski kaže.

Pada novi plan – grupa lobista oblije?e me s idejom da se najprije ide u dom – rif. Boe, gdje ?emo na kraju dana umorna le?a prepustiti dosta udobnim krevetima, pa tek onda na vrh. kakav bih ja ?ovjek bio kad se nebih dao nagovoriti – pada odluka – više nema grupa A, B i C – sad imamo grupu koja ide na Piz Boe i grupu koja ide na Rif Boe. I bi tako!

I sad oni gledaju nas odozgo, mi gledamo njih odozdo. Idem s grupom Riff. kako bih domara odmah izvjestio o našem dolasku. Brzo stižemo, za manje od sat vremena. Lodovico Vaia, upravitelj doma, prima nas planinarski – kao da se znamo od ju?er. A i znamo se – 4 se mjeseca dopisujemo što ?emo i kako ?emo. To?i mi pivo (picola Vaia, prego), a onda me predaje u ruke Erice, k?eri koja vlada željeznom rukom. Odmah mi pokazuje gdje se ostavljaju gojze, pa gdje su nam sobe, pa kad je ve?era (u 18:30 – ne kasnije), pa tek onda simpa osmjeh!

Smjestili smo se, jedino je Moha zaboravio “bezecirati postelje” za njegovu ekipu pa je poslije bilo malo potrage – riješeno. Slijedi uspon – e da – nekima se sada neda iz doma (boli glava, ma di baš sada, meni dobro i ovdje i kako to ve? icde). Ipak ima nas dvadeset i nešto koji se penjemo – na Vrhu nas je 15 iz gruzpe Piz. Bit ?e nas…

Uspon je – okomit! ma dobro, ne baš, ali skoro. Sad mi je jasno zašto je ozna?en križi?ima, a nema neke ferate po putu. Ma kako god – stižemo za sat vremena – oko 15:45 na vrh. Par minuta iza nas evo i Ive koji prati Danijela. Ovaj potonji vu?e vraga za rep – uz dva bajpasa i 25 kilograma previše i 70 i kusur godina ho?e preko 3000 hiljade. Svaka ?ast na hrabrosti prije svega (i meni koji sam ga pustio – istina za bajpase su mi rekli tek na vrhu!) Al’ mislim, pa takav ?u vjerojatno biti i ja – ne kažem za bajpase ali za tvrdoglavost sigurno.

Svi smo gore, blejimo u Marmoladu koja nam se ?ini kao torta sa šlagom. Pelmo i Civetta sa strane ko da se skrivaju u laganoj izmaglici. Onu krijestu vrhova prema Austriji teško je razabrati…

default watermark

Slikanje!!!

Obavili smo i to – sa sve tri zastave i posebno s onom jubilarnom tuhobi?anskom koja slavi 50 godina od osnivanja društva.

Moramo dolje – polako. Vrag zel i prešu. A ja mislim u sebi – ma baš smo dobra grupa. Prvi smo se puta skupili u ovom sastavu – a svi ko da se znamo 100 godina. I nitko ne njurga. Pušemo, lovimo zrak, zastajkujemo ali – nitko ne njurga. Ma da malo Nilda ali to je više iz vica, onako simpa ko ?a Nildi? zna. More ona potegnut. Mare bi i uzbrdo ?akulala, a Fran i Tan?ica se svako malo slikavaju… Baš dobro.

Pri dnu , uz dom, do?ekuje me Milan u li?koj kapi – možda je to i najve?a nadmorska visina koju je dohvatila neka li?ka kapa. Mile pozira svima.

Lagano opuštanje oko doma – ve?era i – u krpe. Još je vani dan, dobro, sumrak. Nekima je bogme bio i dan!

DRUGI DAN

Brzošpotezni silazak. I taman misliš, nema se tu što špuno re?i, kad ono iz doline, negdje prema Canazeiju nahrupe trka?i. Pa idu, idu, tr?e, tr?e – tr?e na Piz Boe, 10 kilometara – trka do neba, tako se zove (track to sky), jedna od najpoznatijih utrka uzbrdo u Europi. Ima ih – pitaj Boga koliko, samo izranjaju iz jaruge i tr?e livadom uzbrdo. Možda tisu?u, možda i više. Sigurno više! Šta ti je ?ovjek? I koliko može?!

Oni uzbrdo, a mi – prema Sas Ciapel. U odnosu na ju?erašnji dan – laganini šetnja. Za grupu B doista i

jest – na po?etku malo uspona – tek toliko da se zadišemo – potom “bekavci” idu Bildenwegom – ukupno stotinjak metara visinske razlike – na 5 kilometara. Ravno!

Mi iz A grupe idemo grebenom poviše njih. A to najviše li?i na onu: po lojtrici gor, pa po lojtrici diol. I tako tri, ?etirir puta. Ali zanimljivo, put ni lak ni težak – onako – po mjesri za drugi dan.

A pogledi – o?i cvatu! S jedne strane Boe, s druge Marmolada a prema naprijed Belvedere i u daljini Pelmo i Civetta. Naokolo trava i svizci (uvjerili su me da ih vidim, a dobro, možda su to ?a san videl stvarno bili svizci… ili sme?e kamenje, ne ne – svizci!)

Nakon Sas Ciapela svi u rifugio Viel del Pan i onda – put prema busu.

Ispred autobusa – ru?ak. Dok ve?ina jede neki brbljaju, tr?e na kavu, kupuju suvenire…. Onda bi jeli kad je vrijeme polaska, ali vodi? je baš tad odlu?io trenirati strogo?u…

Povratak s povremenim zastojima jer, zaboga, nedjelja je popodne, sveto vrijeme za gužve na talijanskim cestama. Da per tutto ragazi, Madonna!

?ovjek koji se najmanje nervira je Dragan. Naš super šole. Jedino što ga je izbacilo iz takta je tre?i gol kojega je popila Rijeka od Belupa na Kantridi. Al tad smo ve? bili na Vratima Jadrana pa se nismo previše uzbu?ivali.

default watermark

Stigli smo – dva dana Dolomita su iza nas. Dojmova ko da smo bili tjedan dana. Toliko i slika u digitalcima i pametnim mobi?ima. Ki ?e to razvrstat, odabrat najbolje…

A mene još ?eka i napisati “osvrt” na prije?eni put. Eto, to je to.

A mogal sam bit i kra?i i re?i samo – ma bilo je supeeeer. I to je to.

Damir

PS – Slike pogledajte u galeriji, a video ?e imati promociju u rujnu, najprije u društvu, a onda i na ovim stranicama (?im na?emo mjesta za linkove)

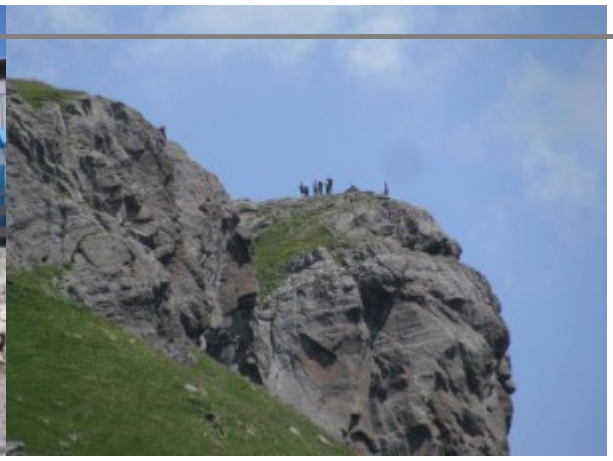

IMG_7820

Image not found or type unknown

default watermark